

O foarte cunoscuta reprezentanta a ceea ce se cheama, cu un termen complet lipsit de sens, “dreapta romaneasca”, s-a declarat “socata” de o comparatie prosteasca, facuta de un lider politic local, intre partidul pe care-l pastoreste si cel comunist chinez. Nu e cazul sa insistam asupra obstructiilor si loviturilor din interiorul unei gastii politice. Doar pentru un amuzament trist, dar de scurta durata, sa amintim ca un mare “capitalist” precum David Rockefeller declara, in urma cu mai multi ani, ca experimentele sociale realizate de Mao in China, indiferent de pretul lor, reprezinta un succes rasunator in istoria umanitatii. De asemenea, prin anii '20, un mare filozof cu inclinatii socialiste, John Dewey, inspira programul de reeducare al presedintelui Mao. Asadar, compania admiratorilor Chinei comuniste nu e tocmai de lepadat, mai ales pentru cine vrea sa treaca drept acceptabil in ochii lumii europene de data recenta.

Iar daca ar fi sa incadram undeva eforturile simbolului “dreptei romanesti” ar fi tocmai in aceasta directie, a instaurarii totale a valorilor euro-atlantice, intelese ca un model social, transnational, multicultural, construit arbitrar de la un centru superburocratizat. Deci, nu suntem foarte departe de idealul extrem oriental.

De pilda, o propunere de modificare a Constitutiei, realizata de ganditoarea noastra, a trecut aproape neobservata, desi contine implicatii teribile de periculoase la adresa libertatii personale. “Eliminarea prezumției de dobândire licită a averii din art. 44 alin. 8, pentru a face posibilă aplicarea legislatiei europene în materia confiscării în domeniul crimei organizate si terorismului. Nu există astfel de prevederi in Constitutiile altor state din Uniunea Europeană, Statele Unite ale Americii sau Canada, exceptia fiind Republica Moldova, care a preluat prevederea din Constitutia României”. Așa suna inovatia, intr-adevar, extraordinara, adusa legii supreme, dar sa vedem care sunt problemele legate de ea.

In primul rand, autoarea nu ne lamureste sub nicio forma daca intelege prin proprietate si

altceva in afara de proprietatea imobiliara. Din cum este formulata problema, ar parea ca in filozofia ei se poate trasa foarte usor o distinctie intre proprietate si avere, ceea ce in practica este aproape imposibil. Consecintele acestei confuzii sunt dezastruoase deoarece arunca sub semnul intrebarii insusi statutul proprietatii. Ideea de care nu tine seama aceasta prevedere este ca societatile actuale au deja mecanisme legale prin care poate fi demonstrat caracterul ilicit. De aceea, "the burden of proof" cade pe umerii reclamantului, nu a celui incriminat. Mai mult, garantarea proprietatii are, printre altele, si scopul de a constitui un baraj in fata puterii agresive a statului si a coortei lui de birocrati. Si din acest motiv, Richard Weaver a numit dreptul de proprietate "ultimul drept metafizic". "It may indeed appear before the struggle is over that the attack upon private property is but a further expression of the distrust of reason with which our age seems fatally stricken. When it is no longer believed that there is a restraining reason in accordance with which men may act, it follows that the state cannot permit individual centers of control. The repudiation of transcendentalism compels the state to believe that the individual centers of control will be governed by pure egotism, as indeed they largely are at present. At the same time, this repudiation pushes aside the concept of inviolability" (Ideas Have Consequences).

In fine, chiar daca scopul prevederii poate fi unul nobil (nu este!), traditia dreptei, de la care politica noastra se revendica, avertizeaza in nenumarate instante asupra tiraniei bunelor intentii. Mai mult, istoria, un alt aliat indispensabil al oricarui reprezentant al dreptei, ne-a invatat asupra pericolelor inspaimantatoare rezultate din acordarea unor puteri extinse statului si agentilor sai. De pilda, "Patriot Act", ca sa luam un exemplu foarte recent, este sinonim cu o ingradire considerabila a drepturilor si libertatilor fundamentale, in acelasi scop al prevenirii terorismului. In aceeasi ordine de idei, insasi definitia terorismului si a crimei organizate poate fi extinsa in asa fel incat sa surprinda orice tip de comportament considerat indezirabil pentru status-quo. De aici, pana la hartuirea si confiscarea proprietatii indivizilor neinregimentati nu mai sunt foarte multi pasi de facut.

Dar justificarea suprema, in opinia europarlamentarei, o reprezinta, de buna seama, documentele europene: "Nici Articolul 1 al Protocolului 1 aditional la Conventia Europeana a Drepturilor Omului, care priveste Protectia proprietatii, nu face nicio referire la prezumarea dobandirii licite a acesteia, ci doar la respectarea bunurilor persoanelor fizice sau juridice".

Referinta la documentele comunitare este omniprezenta in discursul reprezentantei si tine locul gandirii vii. In absenta unor argumente cat de cat mai solide, practic, frecvent, ai senzatia ca lipseste din peisaj persoana umana si ai in fata doar o masina de propaganda a birocratiei bruxelleze. Cuvinte scrasnite, priviri incrunstate si o pasiune mistuitoare pentru purificarea societatii de elementele corupte. Nicio referinta la natura umana (cazuta), la limitarea statului, la preventie, la istorie sau traditie. Totul se rezuma la remodelarea societatii pe calapodul valorilor europene de data recenta. Nici macar nu poti spune ca esti confruntat cu un efort rationalist, ci

Axa Beijing - Bruxelles

Scris de Ninel Ganea
Luni, 17 Iunie 2013 21:32

pur si simplu cu o imitatie ingrosata a celor mai nefaste idei provenite din Leviathanul comunitar.

Din aceasta perspectiva, traseul de la procuror comunist la cel de europarlamentar, trecand prin cel de vesnic aparator al "drepturilor" minoritatilor de tot felul, nu mai pare atat de surprinzator...